

SANTYKIAI SU SUAUGUSIAISIAIS IR BENDRAAMŽIAIS GRUPINĖ VEIKLA

❖ „RYTO RATAS“. VEIKLA „KAS GERIAU PAŽĪSTA PAUKŠČIUS?“

EIGA. Vaikai susėda ratu. Kiekvienas išsirenka vieną iš keturių siūlomų paukščių ir gauna jo atvaizdą (piešinėlį, nuotrauką ir kt.). Paskui pedagogas pasakoja (arba skaito) apie paukščius. Vaikas, vos tik išgirdęs ką nors apie jo pasirinktąjį, pvz., balandį (maitinimosi būdas, perėjimo vieta ir pan.), iškelia jo atvaizdą ir pelno tašką, jei suklysta, pasitraukia iš rato. Laimi surinkęs daugiausia taškų.

Pranas Mašiotas
LAKŠTINGALA

Naktis pavydėjo dienai, kad jai paukšteliai gražiai čiulba. Sumanė bent vieną kurį paukštelį pavilioti.

Dienai traukiantis, tyliai šliaužė naktis ir klausėsi, kuris paukštis kaip čiulba.

Kai visi paukščiai vakarop nutilo, poilsio sutūpė, priešliaužė naktis prie lakštingalos ir šnabžda:

– Perniek leidi savo balselį, kai aplinkui kiti paukščiai čiauška, kai dalgiai žvanga. Pranyksta tavo giesmelė dienos triukšme. Ar nebūtų tau maloniau čiulbėti, kai nutildau dienos klegesį, kai tik naktigonis be žodžių su žvaigždėmis kalbasi?

Klausė, klausė lakštingala nakties švelnios kalbos ir sumanė išmėginti savo balsą nakties tylumoje.

Plačiai pasklido lakštingalos giesmė, plaukė laukais, traškėjo šlaitų daubose. Naktigonis, pamiršęs žvaigždes, gaudė ausimis giesmės gaidą. Naktis iš džiaugsmo virpėjo.

– Teisybę kalbėjai, naktie, – sutiko lakštingala, niekieno ne-trukdoma giesmelę baigusi.

– Nuo šios valandos tavo tylumoje mano giesmė teskambės.

Ir ėmė lakštingala nakčiai čiulbėti. Tik dienos pamiršti negalėjo. Kaskart, kai aušra rytuose, tamsų nakties dangų raudonai nudažiusi, aukso spinduliais pratrūksta, lakštingala neįsturi, sučiulba, visomis savo balso stygomis dieną brėkstančią, saulę tekančią sveikina.

Lietuvių pasaka

GANDRAS, VARLĖS IR GYVATĖS

Senų senovėje, tik pasaulį įkūrus, pradėjo žmonės skųstis Dievui, kad gyvatės ir kiti visoki šiuokštinais esą nereikalingi, nes daugį įkerta ir per tai dažnam reikia net mirti. Dievas paklausė žmonių prašymo: surinko visas gyvates, žalčius, varles ir kitas bjaurybės maišan ir, pats labai laiko neturėdamas, nes ubą (krosnį) kūreno, pasišaukė pas save gandrą ir padavė jam šitą maišą su gyvatėmis: prisakė nunešti ir įmesti su visu maišu į marias.

– Tik, – sako Dievas, – žiūrėk, neatrėšk maišo!

Užsidėjo gandras maišą ant pečių ir nešasi. Atsisėdo pailsėti. Besėdint užrūpo jam pažiūrėti, kas yra maiše. Vos tik atrišo, tuoj šmaukšt viena gyvatė ir išlindo. Pradėjo gandras ją gaudyti. Bet, ją begaudant, visos gyvatės ir varlės išlindo ir išsislapstė po balą. Priėjo gandras, pamatė, kad maišas jau dykas. Grįžo pas Dievą visiškai nuliūdęs ir papasakojo, kas atsitiko. Dievas dar tebekūreno ubą ir užgirdęs, kad gandras jo paliepimo neatitė, užpyko ir, pagriebęs nuodėgulį, režė gandrui per nugarą.

Nuo to Dievo režimo ir paliko gandrui ant nugaros juodas lopus. Gandras to lopo baisiai nekenčia.

PAŠTO BALANDIS

Kitą kartą saulė parašė mėnuliui laišką. Auksu užantspaudavo ir įdavė vėžliui, kad tas nuneštų. Bet vėžlys, iškeliaęs tuo metu, kai mėnulis dar jaunas po dangų klajojo, laišką įteikė žilam senučiukui – dangaus karalaitis jau buvo pasenęs.

Mėnulis parašė saulei atsakymą:

– Mieloji saule, daugiau niekadosi nesiųsk laiško per jo malonę vėžlį – pasenau žinios belaukdamas. Tas vėžlelis ir išmintingas, ir doras, tik bėda, labai jau lėtas.

Parašiusi antrą laišką, saulė pakvietė greitasparnį balandį ir liepė kuo skubiausiai mėnuliui žinių nunešti. Balandis kaip strėlė šovė į padangę ir po valandėlės grįžo su smagiu mėnulio atsakymu. Saulė liko labai patenkinta. Nuo to sykio tik balandis, dar pašto balandžiu vadinamas, nešioja saulės laiškus mėnuliui.

